

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Třeschlové ve věci

žalobce: **Mgr. J. H.**
bytem xxx
zastoupen Mgr. Jakubem Kratochvílem, advokátem
sídlem Dobrovského 1303/13, Praha 4

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 118/16, Praha 1

o žalobě ze dne 5. 12. 2023 na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalované spočívající v tom, že žalobci neumožnila složení slibu advokáta a nezapsala jej do seznamu advokátů z důvodu nesplnění podmínky bezúhonnosti, je nezákonný.
- II. Žalované se přikazuje, aby znovu posoudila žádost žalobce o zápis do seznamu advokátů ze dne 5. 10. 2023. Při tom žalovaná přihlédně k tomu, že jí uváděný důvod, pro který žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti, shledal soud nezákonným.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13.600 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jakuba Kratochvíla, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 5. 12. 2023, doplněnou dne 6. 3. 2024, se žalobce bránil proti postupu žalované, která jej nezapsala do seznamu advokátů na základě žádosti ze dne 5. 10. 2023.
2. Z podané žaloby a jejího doplnění vyplývá, že žalobce byl trestním soudcem u Okresního soudu v Xxx, podáním ze dne 2. 6. 2023 předsedkyně Okresního soudu v Xxx podala Nejvyššímu správnímu soudu kárný návrh na zahájení kárného řízení proti žalobci z důvodu závažného pochybení žalobce při postupu v trestní věci sp.zn. xxx, které vedlo k nezákonnému omezení na svobodě tam jmenovaného obžalovaného po dobu 37 dnů. Dne 24. 6. 2023 žalobce rezignoval na funkci soudce s odůvodněním, že rezignace je pro něj jedinou možností, jak opustit toxické prostředí panující u Okresního soudu v Xxx. Podáním ze dne 12. 7. 2023 vzala kárná navrhovatelka návrh na zahájení kárného řízení zpět s odůvodněním, že jí bylo v kopii doručeno podání, jímž se žalobce vzdal funkce soudce. Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2023 pod č.j. xxx-53 Nejvyšší správní soud z důvodu zpětvzetí návrhu kárné řízení zastavil.
3. Žalobce v podané žalobě uvedl, že žádal o zápis do seznamu advokátů již dne 8. 8. 2023, žádosti žalovaná nevyhověla z důvodu probíhajícího kárného řízení. Proti rozhodnutí žalované žalobce nebrojil, neboť jej vnímal jako požadavek na to, aby byla jednoznačně formálně osvědčena jeho bezúhonnost právě zastavením kárného řízení.
4. Žádostí o zápis do seznamu advokátů ze dne 5. 10. 2023 požádal žalobce opětovně o zápis do seznamu advokátů vedeného žalovanou poté, co obdržel rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2023, sp.zn. xxx, jímž bylo zastaveno řízení ve věci kárného návrhu z důvodu zpětvzetí kárného návrhu kárnou navrhovatelkou. Žalovaná ovšem žádosti opět nevyhověla, shledala, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti vyžadovanou pro zápis do seznamu advokátů v ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“). Svůj závěr žalovaná žalobci sdělila v e-mailu ze dne 10. 11. 2023 a odůvodnila v dopisu ze dne 23. 11. 2023.
5. Žalobce v prvním žalobním bodu namítá nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť z něj není jasné, jaké „nesporné skutečnosti v kárné žalobě“ vedly k závěru o pochybení žalobce při procesním postupu žalobce v trestní věci, není zřejmé, v čem měl žalobce pochybit.
6. V druhém žalobním bodu žalobce namítá nesprávnost závěrů žalované, pokud se ztotožnila s tvrzením v kárném návrhu, že vzetí do vazby obžalovaného bylo projevem libovůle a porušením čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce předestřel soudu vlastní stanovisko, uvedl, že mu bylo nadřízeným Krajským soudem v Ústí nad Labem – xxx vytčeno vydání příkazu k zatčení dne 7. 11. 2022 a následné vzetí do vazby obžalovaného dne 9. 11. 2022. Krajský soud dle žalobce shledal pochybení zejména v tom, že žalobce, který nařídil hlavní líčení v předmětné trestní věci na 9. 11. 2022, naposledy ověřil nedostupnost obžalovaného i pro Policii ČR dne 4. 11. 2022 a neověřil ji bezprostředně před vydáním příkazu k zatčení (5. 11. 2022 – 6. 11. 2022), a nezjistil tak, že obžalovaný dne 5. 11. 2023 od policie převzal předvolání k hlavnímu líčení. Na základě žalobcem vydaného příkazu k zatčení ze dne 7. 11. 2023 byl obžalovaný dne 9. 11. 2023 policií zadržen a předveden před soud, kde žalobce při vazebním zasedání neuvěřil jeho tvrzení, že se soudnímu řízení nevyhýbal, že předvolání k hlavnímu líčení řádně převzal dne 5. 11. 2023 a že se k hlavnímu líčení mýnil dostavit, a vzal obžalovaného do vazby z důvodů podle § 67 písm. a), c) trestního řádu, tj. z důvodu útekové a předstírné vazby. Dále žalobce uvedl, že Krajský soud v Ústí nad Labem – xxx příkaz k zatčení a tudíž i vzetí do vazby shledal nezákonným, obžalovaného propustil z vazby a dal podnět ke zvážení kárného postihu žalobce. K otázce útekové vazby žalobce namítá, že v rozhodné době za daných konkrétních okolností měl důvod spatřovat v chování

obžalovaného vyhýbání se trestnímu stíhání. Obžalovaný byl recidivistou majetkové trestné činnosti, pro niž byl krátce před tím propuštěn z výkonu trestu, v průběhu vazebního zasedání byl opakovaně usvědčen ze lži ohledně tvrzené dostupnosti na jím uváděných telefonních číslech a kontaktních adresách. Žalobce měl za to, že ve věci vyčerpал všechny mírnější postupy, a tedy vydání příkazu k zatčení bylo za dané situace jediným možným řešením, jak řešit zjevné vyhýbání se soudu obžalovaným. Policii byl doručen řádně odůvodněný příkaz k zatčení dne 7. 11. 2022. O tom, že policie v mezidobí obžalovanému doručila předvolání k hlavnímu líčení, soudu nic nesdělila. Teprve dodatečně, o týden později, pak byla soudu doručena doručenka obžalovaného, že se podařilo policii dne 5. 11. 2022 doručit mu předvolání k hlavnímu líčení. K otázce předstižné vazby žalobce namítá, že Krajský soud v Ústí nad Labem – xxx v této rovině, tedy ve vztahu k vazbě předstižné, v usnesení neargumentuje o nezákonnosti vazby, argumentace ostatně není obsažena ani v kárném návrhu. Pro dokreslení žalobce uvedl, že dotčený obžalovaný byl následně dne 13. 1. 2023 opětovně vzat do předstižné vazby jiným soudcem okresního soudu a jiný soudce krajského soudu shledal tento úkon zcela správný. Dle žalobce je tímto stvrzeno, že i předchozí vzetí obžalovaného do vazby žalobcem bylo důvodné a zákonné. To však kárná návrhovatelka v kárném návrhu záměrně zamlčela, což ukazuje na účelovost kárného návrhu.

7. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaná při posuzování žádosti žalobce vědomě ignorovala všechny důkazy vyjma kárného návrhu, nehodnotila je při svých úvahách o bezúhonnosti žalobce samostatně i ve vzájemné souvislosti. Vycházela z pouhého nařčení kárnou návrhovatelkou a jejího jednostranného tvrzení, o vině žalobce rozhodla zcela bez znalosti kárného spisu i původního trestního spisu a popřela tak princip presumpce neviny zakotvený v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a obecné zásady dokazování. Na kárná řízení u všech právnických povolání se mají přiměřeně užívat ustanovení trestního řádu, tedy i princip presumpce neviny, a je to kárný žalobce, kdo je povinen prokazovat vinu, nikoli kárně žalovaný svou nevinu.
8. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá, že žalovaná ve svém odůvodnění nevyhovění žádosti žalobce o zapsání do seznamu advokátů nesprávně uvedla důvod zastavení kárného řízení Nejvyšším správním soudem. Šestičlenný senát Nejvyššího správního soudu se sešel a řízení zastavil z důvodu zpětvzetí kárného návrhu žalobkyní. Žalobce spekuluje, že datum rozhodnutí Nejvyššího správního soudu shodující se s datem žalobcových narozenin kárný senát zvolil záměrně, aby dal najevo, na čí stranu by se přiklonil, pokud by došlo k projednání věci. Žalobce tak vnímá silný signál od Nejvyššího správního soudu.
9. V pátém žalobním bodu žalobce namítá, kárný návrh byl podán nedůvodně a dle žalobce účelově, panovalo všeobecné přesvědčení soudců z xxx soudu i státních zástupců xxx státního zastupitelství, že kárný návrh podán nebude, neboť žalobce nepochybil, vše řádně vysvětlil a jeho postup byl zcela v souladu se zákonem. Způsobem jednání s žalobcem byli soudci a státní zástupci velmi pobouřeni a sami od sebe se nabídli, že v případě podání kárného návrhu půjdou svědčit ve prospěch žalobce.
10. V šestém žalobním bodu žalobce namítá, že důvodem jeho rezignace na funkci soudce nebylo předmětné kárné řízení a snaha se mu vyhnout. Uvedl, že o podání kárného návrhu se dozvěděl až dne 28. 6. 2023, rezignaci však odeslal již dne 24. 6. 2023, protože již nechtěl dále vykonávat funkci soudce na xxx soudě z důvodu dlouhodobých osobních nesouladů s vedoucími pracovníky, přičemž jiné řešení jeho situace neexistovalo. Žalobce se daného řízení nijak neobával a řádně se ke kárnému návrhu vyjádřil.
11. V sedmém žalobním bodu žalobce namítá, že i kdyby Nejvyšší správní soud kárné řízení nezastavil a uznal by žalobce kárně vinným, pak je třeba zohlednit, že kárná návrhovatelka navrhla kárné opatření snížení platu o 10 % na tři měsíce. Ani kárná návrhovatelka tedy neshledávala žalobce nezpůsobilým pro výkon funkce soudce. Žalobce nemá ani žádnou překážku se znovu soudcem

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

stát. Oproti tomu žalovaná svým postupem fakticky znemožňuje žalobci, aby vykonával povolání advokáta, byť požadavky na soudce a advokáta nejsou v obecné rovině nijak rozdílné. Je tak zjevné, že odůvodnění žalované je vnitřně rozporné, když odkazuje na hodnocení navrhovatelky kárné žaloby, s nímž se údajně ztotožňuje, avšak sama uvaluje na žalobce „trest“ násobně přísnější, zcela nepřiléhající ani situaci, kdy by žalobce byl uznán kárně vinným.

12. V osmém žalobním bodu žalobce k otázce vlastní sebereflexe namítl, že v předmětné trestní věci postupoval v souladu se svými povinnostmi trestního soudce, vycházejí z důkazů, které měl k dispozici v době rozhodování. Jeho procesní postup v trestní věci se nijak nevymykal z postupu jiných trestních soudců. Žalobce sebereflexi projevil, což je patrné i z jeho vyjádření ke kárnému návrhu a jeho postoji k jinému jemu vytčenému pochybení, kterého se dopustil v roce 2018 a byla mu za něj udělena výtka. Žalovaná se však o sebereflexi, osobnost a postoj žalobce k celé věci nijak nezajímala a vyjádření žalobce ke kárnému návrhu vůbec nebrala v potaz.
13. Žalobce shrnul, že mu není zřejmé, jak by mohlo řádné plnění zákonem stanovených povinností při výkonu funkce soudce vyvolávat pochybnosti ve vztahu k řádnému a svědomitému výkonu advokacie a prosazování práv a oprávněných zájmů klientů. Má za to, že žalovaná vůbec pojem bezúhonnost s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem zdejšího případu spravedlivě nevyložila, svůj závěr pak řádně nezdůvodnila ve smyslu jeho jasnosti a přezkoumatelnosti. Žalobce je přitom osobou zcela bezúhonnou, a to jak z trestněprávního, tak i z hlediska kárné odpovědnosti, a vede řádný a spořádaný život. Nemá nikde žádný nedoplatek ani dluhy po splatnosti a vždy si v životě řádně plní a plnil veškeré své povinnosti. Naopak nynější postup žalované považuje za jednání ryze svévolné, nezákonné, brání mu ve výkonu advokacie a získávání prostředků ke své obživě z podnikatelské činnosti.
14. Závěrem žalobce poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 17 A 90/2023, kde soud rozsudkem ze dne 4. 9. 2023 č.j. 17 A 90/2023-52 žalované vytkl podobný přístup k jinému žalobci, bývalému advokátu, kde žalovaná nereflektovala zahlazení odsouzení pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem advokacie.

Vyjádření žalované

15. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Připomněla, že bezúhonným ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii může být jen takový uchazeč o zápis do seznamu advokátů, který svým dosavadním občanským a pracovním životem naplňuje předpoklad občanské a morální (mravní) zachovalosti. Za bezúhonného lze považovat jen takového uchazeče, u něhož není zpochybněn předpoklad, že bude čestně a svědomitě plnit povinnosti advokáta, jak vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, například z rozsudku č.j. 7 As 269/2018-39.
16. Žalovaná k závěru, že žalobce není bezúhonný, dospěla na základě nesporných skutečností uvedených zejména v předmětném kárném návrhu. Kárné řízení přitom bylo zastaveno z čistě procesních důvodů, neboť se žalobce vzdal funkce soudce. Postup žalobce v trestní věci, který byl důvodem podání návrhu na zahájení kárného řízení, podle žalované vzbuzuje důvodné pochybnosti, že by žalobce při výkonu advokacie jednal čestně a svědomitě a že by prosazoval práva a oprávněné zájmy klientů. V tomto směru se žalovaná ztotožňuje s hodnocením, jež se opakovaně objevuje v kárném návrhu, tedy, že postup žalobce, jímž vzal do vazby obžalovaného, který tam nezákonně strávil 37 dnů, vykazuje znaky libovůle a porušuje právo na svobodu garantované čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Takový přístup k jednomu ze základních lidských práv je s profesí advokáta neslučitelný.

17. K jednotlivým žalobním bodům žalovaná uvedla, že protiprávnost žalobcova postupu považuje za nespornou zejména z toho důvodu, že vzetí obžalovaného do vazby označil za protizákonné, za projev libovůle a porušení práva na svobodu Krajský soud v Ústí nad Labem v usnesení, jímž zrušil rozhodnutí žalobce, a které bylo důvodem podání kárného návrhu.
18. Žalovaná dále uvedla, že již první žalobcově žádosti o zápis do seznamu advokátů z 8. 8. 2023 nevyhověla z důvodu jeho jednání, jež bylo důvodem kárného návrhu, nikoli z důvodu probíhajícího kárného řízení, jak nepřesně tvrdil žalobce. Žalovaná totiž považuje za nepřijatelné, aby byl advokátem ten, kdo neshledává nic nesprávného na tom, že na základě jeho nezákonného rozhodnutí byl člověk 37 dnů ve vazbě. I z textu žaloby je zřejmé, že žalobci nadále chybí jakkoli sebereflexe, když mimo jiné uvádí, že z pozdějšího zákonného vzetí téhož obviněného do vazby vyplývá, že i žalobcovo rozhodnutí o vazbě bylo zcela důvodné a zákonné.
19. Žalovaná dále přisvědčila prostupnosti jednotlivých justičních povolání, označila však za nepřijatelné přestupy z jedné profese, v níž je daná osoba objektem kárného řízení, do profese jiné, přičemž zastavení kárného řízení dosáhne pouze tím, že tu první profesi opustí. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2023 č.j. 18 A 84/2022-167, jímž soud zamítl žalobu proti nezapsání jiného žadatele do seznamu advokátů s odůvodněním, že je to primárně žalovaná, kdo nese odpovědnost za advokátní stav, jeho funkčnost i důvěryhodnost. Poukázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2024 č.j. 6 As 275/2023-21, v němž soud zdůraznil, že správním orgánem, který pojem bezúhonnosti interpretuje a aplikuje, je právě žalovaná. Jde o výklad neurčitěho právního pojmu, který se přímo týká zásad a podmínek výkonu advokacie. Z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu žalovaná dovozuje, že soud by měl jen v případě extrémního vybočení z mezí správního uvážení zasáhnout do výkonu stavovské samosprávy tím, že uloží žalované povinnost zapsat do seznamu advokátů uchazeče, o němž představenstvo žalované po zvážení všech skutečností uzavře, že nesplňuje podmínku bezúhonnosti vyžadovanou pro zápis do seznamu advokátů. Jestliže tedy žalovaná při posuzování žádosti žalobce vyložila pojem bezúhonnost s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, svůj závěr zdůvodnila, přičemž nepostupovala svévolně, mělo by být její stanovisko akceptováno.
20. Nad rámec argumentace žalovaná nadhodila, jak by postupovaly soudy v zrcadlové situaci, tedy, že by o jmenování soudcem požádal kárně stíhaný advokát, jehož kárné řízení nemohlo být dokončeno pouze z toho důvodu, že se nechal vyškrtnout ze seznamu advokátů.

Jednání před soudem

21. Při jednání dne 20. 6. 2024 žalobce i žalovaná setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci.
22. Soud na jednání provedl k důkazům listiny předložené žalovanou, neboť ta ve věci nevedla klasický správní spis dle § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (k tomuto postupu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č.j. 4 As 203/2022-47, bod 25). Jedná se o tyto listiny: žádost o zápis do seznamu advokátů ze dne 5. 10. 2023, čestné prohlášení o bezúhonnosti ze dne 5. 10. 2023, kárný návrh předsedkyně Okresního soudu v Xxx ze dne 2. 6. 2023, vyjádření žalobce ze dne 26. 1. 2023, vyjádření žalobce k návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 12. 7. 2023, dekret o jmenování žalobce soudcem ze dne 4. 1. 2017, rezignace žalobce na funkci soudce ze dne 24. 6. 2023, dopis Kanceláře prezidenta republiky ze dne 29. 6. 2023, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2023 č.j. xxx-53, dopis žalované ze dne 23. 11. 2023.
23. Soud na jednání provedl k důkazům listiny předložené žalobcem, které nebyly soudu předloženy žalovanou, a to e-mailovou korespondencí mezi účastníky řízení.

24. Z důvodu nadbytečnosti soud nevyhověl žalobcovu důkaznímu návrhu na vyžádání kárného spisu Nejvyššího správního soudu sp.zn. xxx, kterým žalobce mínil prokázat, že se o podání kárného návrhu dozvěděl až po podání rezignace na funkci soudce, a že tedy důvodem jeho rezignace nebylo podání kárného návrhu proti němu. K tomu soud uvádí, že při přezkoumání zákonnosti postupu žalované soud vycházel především z listin, které měla v okamžiku rozhodování o žalobcově žádosti k dispozici žalovaná, jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzala žalovaná za základ svého uvážení o naplnění podmínky bezúhonnosti žalobce, je s těmito listinami v souladu a má v nich oporu. Z důvodu nadbytečnosti soud dále neprovedl blíže nespecifikovaný žalobcův návrh na výslech svědků, kteří by mohli dosvědčit špatné poměry u Okresního soudu v Xxx vedoucí k rezignaci žalobce. Soud má za to, že zákonnost postupu žalované je možné posoudit i bez takového doplnění dokazování. Soud pak neprovedl ani žalobcem navržený důkaz spisem Okresního soudu v Xxx sp.zn. xxx, kterým žalobce navrhl prokázat, že dotčený obžalovaný byl žalobci znám z úřední činnosti jako osoba, která se vyhýbá soudu. I zde platí, že podle přesvědčení soudu lze věc náležitě posoudit i bez takového doplnění dokazování, důkaz tedy soud považuje za nadbytečný.

Posouzení žaloby soudem

25. Městský soud v souladu s § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
26. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č.j. 2 Aps 1/2005-65 neb např. rozsudek ze dne 14. 9. 2017, č.j. 1 Afs 217/2017-34) je namístě ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka).
27. V dané věci je mezi účastníky sporná pouze zákonnost postupu (či zásahu) žalované, tedy podmínka č. 3. Spor je veden ohledně skutečnosti, zda žalobce splnil podmínku zápisu do seznamu advokátů spočívající v bezúhonnosti.
28. Podle § 5 odst. 1 zákona o advokacii запиše žalovaná na základě písemné žádosti do seznamu advokátů každého, kdo kumulativně splní tam uvedených deset podmínek, přičemž dle písm. d) citovaného ustanovení je jednou z těchto podmínek bezúhonnost. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že žadateli, který splní všech deset podmínek uvedených v prvním odstavci ustanovení, vzniká právní nárok na zápis do seznamu advokátů.
29. Výkladem pojmu bezúhonnost se již soudy opakovaně zabývaly, viz např. rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 3. 2001, č.j. 11 C 25/2000-23, podle něhož: „*Při posuzování bezúhonnosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, je soud povinen zabývat se tím, zda pochybení žadatele objektivně, v souvislosti s ostatními zjištěnými skutečnostmi, znamená u něj absenci občanské a mravní zachovalosti a zda by u něj nebylo možno důvodně předpokládat takový výkon advokátní činnosti, jaký má na mysli ust. § 16 a § 17 zák. o advokacii, to znamená, zda zjištěné skutečnosti mohou vyvolat pochybnosti o tom, že žalobce při výkonu advokacie se bude jako advokát chovat čestně a svědomitě a že při výkonu advokacie nebude postupovat tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu a nedodržel pravidla profesní etiky a soutěže.*“

30. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2018, č.j. 33 Cdo 3603/2017-267, podle něhož: „*Bezúhonnost fyzické osoby, která by měla zastávat určitou funkci nebo vykonávat určitou kvalifikovanou činnost, při níž má být respektován veřejný zájem, charakterizuje – v obecném smyslu – její dosavadní život z hlediska mravně etického; nejde jen o to, zda tato osoba nebyla v minulosti odsouzena pro trestný čin. Celá řada právních předpisů vyžaduje bezúhonnost fyzické osoby jako podmínku k výkonu určité funkce či činnosti nebo k udělení oprávnění, povolení, licence nebo jinak nazvaného aktu aplikace práva, resp. k zapsání do seznamu oprávněných osob; pro splnění této podmínky, jejíž ucelená právní úprava neexistuje, nejsou vždy stanovena jednotná a jednoznačná kritéria. Zákon č. 85/1996 Sb. patří k těm předpisům, které pojem bezúhonnosti nekonkretizují, a to ani negativně (srov. např. § 60 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů /zákon o soudech a soudcích/, ve znění pozdějších předpisů, § 17 odst. 4 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů). Obsah pojmu je nezbytné vykládat vždy v souladu s konkrétním zákonem, pro jehož účely je bezúhonnost vyžadována. Zákon č. 85/1996 Sb. upravuje nejen organizaci a způsob výkonu advokacie, ale zejména vymezuje práva a povinnosti advokátů spolu s předpoklady pro výkon advokacie, odpovídající společenskému významu profese advokáta vykonávajícího nezávislé povolání, při němž jsou poskytovány odborné právní služby (srov. § 5 odst. 1). Význam této profese musí být rozhodujícím vodítkem pro výklad v tomto zákoně blíže nespecifikovaných pojmů, včetně pojmu bezúhonnosti (§ 5 odst. 1 písm. d/ zákona č. 85/1996 Sb.). Při jeho výkladu je třeba vyjít zejména z ustanovení upravujících práva a povinnosti advokátů (§ 16 a násl. zákona č. 85/1996 Sb.) a ze znění slibu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. j/ zákona č. 85/1996 Sb. „Slibuji na svou čest a svědomí, že budu ctít právo a etiku povolání advokáta a chránit lidská práva. Slibuji, že budu dodržovat povinnost mlčenlivosti a dbát důstojnosti advokátního stavu.“, který lze složit až po splnění všech podmínek uvedených v § 5 odst. 1 pod písmeny a/ až i/ zákona č. 85/1996 Sb. Bezúhonným může být jen takový uchazeč o zápis do seznamu advokátů, který svým dosavadním občanským a pracovním životem naplňuje předpoklad občanské a morální (mravní) zachovalosti. Za bezúhonného ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d/ zákona č. 85/1996 Sb. lze považovat jen takového uchazeče, u něhož není zpochybněn předpoklad, že bude čestně a svědomitě plnit povinnosti advokáta. Zatím co závazek ctít právo, tj. dodržovat ústavní předpisy a další zákony, je předpokladem zcela zásadním, potom svědomitě a čestné plnění povinností advokáta je vyjádřením zásady právní etiky (srov. § 16 odst. 2, § 17 zákona č. 85/1996 Sb. o tom, že „při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě ...“ a že „... při výkonu advokacie postupuje tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže ...“). Dovolací soud se ztotožňuje s výkladem pojmu bezúhonnosti v širším smyslu, jak jej formuloval odvolací soud. Přestože se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, vyslovil-li soud, že se podmíněně odsouzený osvědčil (§ 83 odst. 4 tr. zák.), a přestože zablazení odsouzení je spojeno s tím účinkem, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 106 tr. zák.), představuje bezúhonnost – vedle zmíněného aspektu beztrestnosti – souborní předpoklad občanské a morální zachovalosti, naplněné – vzhledem k zvláštním nárokům na profesi advokáta – i požadavkem směřujícím k dodržování zásad právní etiky.“*
31. S citovanými závěry se stabilně ztotožňují správní soudy (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2018 č.j. 7 As 269/2018-39).
32. I podle názoru městského soudu je třeba pojem bezúhonnost obsažený v § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii vykládat s přihlédnutím k obsahu zákona o advokacii, resp. jeho cílům (mj. viz § 16 a § 17, které ukládají advokátům chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta, postupovat čestně a svědomitě a nesnižovat důstojnost advokátního stavu).
33. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 4. 2014 č.j. 8 As 37/2011-154 vyslovil, že na rozdíl od správního uvážení podléhají závěry správního orgánu týkající se výkladu neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav soudnímu přezkumu v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.
34. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2024 č.j. 6 As 275/2023-19 uvedl, že „interpretace neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkovou podstatu správním orgánem standardně podléhá

plnému soudnímu přezkumu, neboť jde o otázku zákonnosti. Při interpretaci neurčitěho pojmu bezúhonnost, resp. „kdo je bezúhonný“ v § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii, však soud musí vzít v úvahu i to, že správním orgánem, který tento pojem interpretuje a aplikuje, je zde Česká advokátní komora, která je samosprávnou stavovskou organizací všech advokátů (§ 40 odst. 2 zákona o advokacii). Komora tuto svou zákonem stanovenou roli naplňuje mimo jiné pravomocí vydávat stavovské předpisy stanovící pravidla profesionální etiky advokátů, jež jsou advokáti povinni dodržovat (§ 17 zákona o advokacii), kontrolou jejich dodržování uplatněním své kárné pravomoci nad svými členy (§ 32 a násl. zákona o advokacii) a konečkonců pravomocí kontrolovat plnění zákonných podmínek (a prostřednictvím zákona stavovských podmínek) pro oprávnění vykonávat advokacii. Jde tedy o výklad neurčitěho právního pojmu, který se přímo týká zásad a podmínek výkonu advokacie.“

35. Městský soud proto vzhledem k uvedeným premisám posuzoval, zda žalovaná v daném případě vyložila a aplikovala podmínku bezúhonnosti stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii způsobem, který nelze označit za svévolný, právo zneužívající či rozporný se zákonem o advokacii a jeho smyslem a účelem.
36. K tomu soud rekapituluje, že žalovaná má za to, že žalobcův postup trestní věci vzbuzuje důvodné pochybnosti, že by žalobce při výkonu advokacie jednal čestně a svědomitě a že by prosazoval práva a oprávněné zájmy klientů. Uvalení vazby na obžalovaného v předmětné trestní věci vykazuje znaky libovůle a porušuje garantované právo na svobodu, takový přístup k jednomu ze základních lidských práv je s profesí advokáta neslučitelný.
37. Městský soud na tomto místě uvádí, že si je vědom situace, kdy žalovaná nevedla klasické správní řízení a nevydala ve věci správní rozhodnutí. Nelze tedy očekávat, že v podkladech předložených žalovanou soud nalezne detailní písemné odůvodnění, které by co do zdůvodnění vyložení neurčitěho právního pojmu bezúhonnosti dosahovalo kvality odůvodnění správního aktu. Přesto je soud přesvědčen, že vyložení neurčitěho právního pojmu musí být z podkladů předložených žalovanou alespoň rámcově seznatelné, tak, aby postup žalované měl přezkoumatelný základ.
38. Svůj závěr žalovaná odůvodňuje třemi okolnostmi. 1. postupem žalobce v dané trestní věci, který byl důvodem podání návrhu na zahájení kárného řízení, 2. vzdáním se funkce soudce žalobcem v průběhu kárného řízení, a tudíž znemožnění jeho dokončení, a 3. absencí sebereflexe žalobce k pochybení při postupu v trestní věci.
39. K odůvodnění interpretace neurčitěho právního pojmu žalovanou soud z listin předložených žalovanou mimo jiné zjistil, že žalovaná svůj závěr, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti, odůvodnila následovně.
40. K důvodu ad 1.: V dopisu ze dne 23. 11. 2023 žalovaná žalobci sdělila, že relevantní pro závěr o nezapsání žalobce do seznamu advokátů byly nesporné skutečnosti uvedené zejména v předmětném kárném návrhu, který měl projednávat Nejvyšší správní soud. Postup žalobce v trestní věci, který byl důvodem podání návrhu na zahájení kárného řízení, vzbuzuje důvodné pochybnosti, že by žalobce při výkonu advokacie jednal čestně a svědomitě a že by prosazoval práva a oprávněné zájmy klientů. V tomto směru se žalovaná ztotožňuje s hodnocením, jež se opakovaně objevuje v návrhu předsedkyně Okresního soudu v Xxx na zahájení kárného řízení, tedy, že uvalení vazby na obžalovaného vykazuje znaky libovůle a porušuje právo na svobodu garantované čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Takový přístup k jednomu ze základních lidských práv je s profesí advokáta neslučitelný.
41. K důvodu ad 2.: V dopisu ze dne 23. 11. 2023 žalovaná žalobci sdělila, že relevantní pro závěr o nezapsání žalobce do seznamu advokátů byla skutečnost, že kárné řízení bylo zastaveno čistě z procesních důvodů, neboť žalobce se vzdal funkce soudce.

42. K důvodu ad 3.: Soud konstatuje, že argumentace absencí sebereflexe v listinách formulována není, žalovaná tímto důvodem poprvé argumentuje až ve vyjádření k žalobě.
43. K zjištění o skutkové podstatě, na niž žalovaná neurčitý právní pojem aplikovala, soud z listin předložených účastníky řízení mimo jiné zjistil následující skutečnosti.
44. K důvodu ad 1.: K postupu žalobce v trestní věci, který byl důvodem podání kárného návrhu, je v kárném návrhu mimo jiné uvedeno, že má kárná navrhovatelka ve shodě s Krajským soudem v Ústí nad Labem – xxx za to, že žalobce „nepostupoval v souladu se zákonem, vydal-li na obžalovaného dne 7. 11. 2022 příkaz k zatčení, aniž by vyčkal termínu nařízeného hlavního líčení na den 9. 11. 2022 a řádného sdělení policie o uskutečnění či neuskutečnění dožadovaného doručení a aniž by měl dostatek podkladů pro důvodnou obavu, že obžalovaný uprchne nebo se bude před soudem skrývat, a vydal jej přesto, že pro řádný průběh trestního řízení nevytvořil dostatečný časový prostor, v důsledku čehož byl obžalovaný omezen na osobní svobodě. Dle kárné navrhovatelky brál posledně jmenovaný dostatečný časový prostor v dané věci významnou roli. Návrh na potrestání spolu s trestním spisem byl soudu doručen dne 4. 10. 2022. Dne 6. 10. 2022 nařídil soudce ve věci hlavní líčení, a to již na den 9. 11. 2022, i když z trestního spisu vyplývalo, že obžalovaný má sice trvalé bydliště v xxx, ale je v podstatě bezdomovcem, který si zásilky přebírá na adrese azylového domu v Xxx. Nedoručená zásilka byla soudu z azylového domu vrácena dne 25. 10. 2022. Dne 26. 10. 2022 zaměstnankyně azylového domu telefonicky sdělila, že obžalovaného neviděla 14 dnů a aktuálně má tento zákaz v azylovém domě pobývat. Když jej však uvidí, pošle ho na soud. Policie ČR obdržela od soudu žádost o doručení listin obžalovanému dne 1. 11. 2022 a soudce si již 3. 11. 2022 u policie zjišťoval úspěšnost doručení. Dne 4. 11. 2022 se asistentka soudce pokusila neúspěšně 5x o telefonní kontakt. Bez dalšího pak soudce dne 7. 11. 2022 vydal příkaz k zatčení. Ačkoliv lze kárné žalovanému přičíst k dobru, že řeší mu přidělenou agendu bez průtahů, je kárná navrhovatelka toho názoru, že přespřílišná horlivost, vede-li k nezákonnosti, je stejně závažným pochybením jako průtahy. Dle kárné navrhovatelky obsah spisu ani běh věci nikterak nezakládaly důvodnou obavu, že by obžalovaný uprchnul nebo měl v úmyslu se před soudem skrývat, případně se mu vyhýbat a vedly by k použití natolik restriktivního opatření jako je vydání příkazu k zatčení. Pokud kárné žalovaný postupoval při vydání zatykače bez respektu k časovým možnostem zainteresovaných osob, ukvapeně, primárně na základě vlastních domněnek a nepodložených představ, a nikoliv striktně dle zákona, postupoval v rozporu s trestním řádem a obrozil tak důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů. V podrobnostech kárná navrhovatelka dále odkazuje na odůvodnění usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - xxx xxx ze dne 15. 12. 2022, č.j. 55 To 442/2022-149.
45. Kárná navrhovatelka je rovněž toho názoru, že kárné žalovaný nepostupoval v mezích zákonných ustanovení ani v případě následného rozhodnutí o vzetí obžalovaného do vazby. Ačkoliv byl obžalovaný zatčen dne 9. 11. 2022 v 11:45 hod. v tramvaji č. 11 ve směrem do xxx a bránil se, že předvolání k hlavnímu líčení mu bylo doručeno, a právě k němu jede, Mgr. H. jeho obranu nijak neproověřil (např. přerušením vazebního zasedání a ověřením doručení policií), zcela ji ignoroval (jak konstatoval i krajský soud) a opět na základě spekulativních úvah, v rozporu se zákonem, vydal rozhodnutí o vazbě, kterým obžalovaného omezil na osobní svobodě po dobu od 9. 11. 2022 do 15. 12. 2022 dle § 67 písm. a) tr. řádu.
46. Kárná navrhovatelka nespatřuje v daném případě za zákonné ani důvody vedoucí k použití nejkratnějšího prostředku omezení svobody dle § 67 písm. c) tr. řádu. Ačkoliv Mgr. H. nerozhodoval na základě návrhu státního zástupce a bylo mu známo, že obžalovaný spáchal trestnou činnost v jednotlivém případě již dne 5. 9. 2022 a dne 20. 9. 2022, dovodil vlastními nepodloženými úvahami, že se obžalovaný trestnou činností živí, je zde vysoké riziko recidivy a je jej proto nutné omezit na svobodě i z tohoto důvodu.“

47. Ve vyjádření ke kárnému návrhu ze dne 12. 7. 2023 žalobce obhajoval svůj procesní postup v předmětné trestní věci, měl především za to, že obsah spisového materiálu trestního spisu spolehlivě nasvědčoval tomu, že se obžalovaný vyhýbá soudu. Dále žalobce vyzdvihoval některé okolnosti z předmětného trestního řízení, které dle jeho názoru krajský soud v zrušujícím rozhodnutí pominul nebo jim nepřiložil váhu, namítal, že kárná navrhovatelka ani krajský soud se nevyjádřili k zákonnosti vzetí obžalovaného do předstížené vazby.
48. K důvodu ad 2.: K znemožnění dokončení kárného řízení vzdáním se funkce soudce lze z kárného návrhu zjistit, že předsedkyně Okresního soudu v Xxx dne 19. 1. 2023 projednala s žalobcem podnět Krajského soudu v Ústí nad Labem – xxx, a „*bylo dohodnuto, že se soudce k věci vyjádří i písemně a následně bude případně zpracován a odeslán kárný návrh. Soudce byl upozorněn, že je v daném případě možno postupovat i uzavřením dohody o vině a trestu. Soudce však sdělil, že se vinen necítí.*“ Kárný návrh byl podán až dne 2. 6. 2023. Z listin předložených účastníky řízení nevyplývá, kdy byl žalobce seznámen s podáním kárného návrhu. Dne 24. 6. 2023 žalobce podal rezignaci na funkci soudce s odůvodněním odkazujícím na toxickou atmosféru u soudu. Dne 13. 7. 2023 vzala kárná navrhovatelka kárný návrh zpět z důvodu vzdání se funkce soudce žalobcem. Dne 26. 9. 2023 Nejvyšší správní soud zastavil kárné řízení z důvodu zpětvzetí návrhu kárnou navrhovatelkou.
49. Ve vyjádření ke kárnému návrhu ze dne 12. 7. 2023 žalobce vylíčil, že dlouhodobě čelil bossingu ze strany vedení soudu, pokoušel se domluvit přestup k jinému soudu, ale to se mu nepodařilo. Uvedl, že při podání rezignace nevěděl, že kárný návrh byl odeslán. Na druhou stranu k důvodům rezignace uvedl, že si uvědomoval, že ani rozhodnutí kárného soudu o zproštění podání kárného návrhu by jeho situaci u soudu nezměnilo, projednáváním kárného návrhu by žalobce pouze marnil čas kárného senátu.
50. K důvodu ad 3.: K absenci sebereflexe lze z kárného návrhu zjistit, že dle kárné navrhovatelky žalobce „*nepřipustil, že by postupoval nesprávně a chybu spatřoval v práci Policie ČR, která jej sama o doručení předvolání obžalovanému k hlavnímu líčení neinformovala a doručenkou mu dodala až po konání vazebního zasedání.*“
51. Z vyjádření ke kárnému návrhu ze dne 12. 7. 2023 lze dle názoru soudu učinit obdobné závěry, jaké učinila v tomto směru kárná navrhovatelka. Žalobce je přesvědčen, že při rozhodování o vydání příkazu k zatčení a vzetí do vazby postupoval správně, vycházel ze všech zjištěných skutečností, které v daný okamžik správně vyhodnotil. Doplnil, že výhrady, které krajský soud má k jeho rozhodovací činnosti, bývají nedůvodné, naznačil, že jsou často cíleny osobně proti žalobci. Poukazoval na to, že jiný soudce vzal následně dotčeného obžalovaného do vazby, což kárná navrhovatelka v kárném návrhu záměrně zamlčela.
52. Hlediskem posuzování žalované při interpretaci neurčitého právního pojmu „bezúhonnost“ musí být to, zda zjištěné skutečnosti a jejich povaha způsobují obavu, že žalobce bude při výkonu advokacie čestný a svědomitý. Otázku, jestli má zjištěný skutkový stav takovou povahu, že způsobuje nenaplnění podmínky bezúhonnosti ve smyslu zákona o advokacii, je třeba zodpovědět v kontextu konkrétní věci. Žalovaná zde dala do kontextu tři okolnosti. Soud se pro přehlednost vyjádří ke každé žalovanou předestřené okolnosti samostatně, je si však vědom, že žalovaná tyto okolnosti neposuzovala jednotlivě, ale správně jim přikládala význam v souhrnu a s hlediskem, že ačkoli při izolovaném posouzení nemusí být jednotlivá okolnost vadná, až jejich kumulace může přinést přesvědčivý důkaz o nenaplnění podmínky bezúhonnosti.

53. O okolnosti ad 1. soud uvážil takto. Žalovaná má za to, že jedním z důvodů svědčícím o nenaplnění podmínky bezúhonnosti jsou nesporné skutečnosti uvedené zejména v předmětném kárném návrhu, který měl projednávat Nejvyšší správní soud, a odkazuje na postup žalobce v trestní věci, který byl důvodem podání návrhu na zahájení kárného řízení, a který je dle žalované projevem libovůle a v důsledku porušil garantované právo na svobodu.
54. Městský soud předně uvádí, že v posuzovaném případě není možné hovořit o nespornosti, jelikož kárný návrh obsahuje tři okruhy skutečností a v této souvislosti tři okruhy hodnocení těchto skutečností: jednak zjištění Krajského soudu v Ústí nad Labem – xxx a jeho závěry, jednak víceméně převzaté zjištění kárné navrhovatelky a její závěry, a jednak popis skutečností žalobcem, který skutkový stav doplňuje o další jednotlivé okolnosti, v některých dílčích částech nesouhlasí se zjištěními krajského soudu a kárné navrhovatelky ohledně skutkového stavu, a zjištěným skutečnostem pak přisuzuje vlastní hodnocení. Za této situace není dle názoru soudu zcela jednoznačné, z jakého skutkového stavu vlastně žalovaná vycházela.
55. Pokud by soud akceptoval, co žalovaná naznačuje, tedy že žalovaná zřejmě za „nesporný skutkový stav“ považuje skutkový stav vyličený krajským soudem, neboť usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – xxx ze dne 15. 12. 2022 je pravomocné, a je tedy konečné a neměnné, pak ani tehdy soud nemůže mít závěr o skutkovém stavu za jednoznačný, a to z důvodu, že žalovaná neměla při interpretaci neurčitěho právního pojmu „bezúhonnost“ předmětné usnesení vůbec k dispozici, a byl jí znám pouze výňatek citovaný kárnou navrhovatelkou v kárném návrhu (viz bod 5 kárného návrhu). Nelze tudíž vyloučit, že ohledně skutkového stavu obsahuje předmětné usnesení i další zjištění. K tomu soud poznamenává, že z výňatku citovaného kárnou navrhovatelkou není například seznatelné, co krajský soud smýšlel o myšlenkovém a procesním postupu žalobce ústícím do rozhodnutí o tzv. předstižné vazbě.
56. Dále je dle přesvědčení soudu třeba uvážit, zda vůbec bylo vytčené jednání způsobilé být kárně trestné, tedy zda žalobce skutečně zaviněně porušil povinnost soudce vykládat zákon podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně a spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem, zakotvenou v ust. § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, v takové intenzitě, že toto porušení dosáhlo závažnosti kárného provinění.
57. Městský soud je, jistě shodně jako účastníci řízení, obeznámen s judikaturou kárných senátů Nejvyššího správního soudu a je si vědom, že kárná provinění spojená se zásahem do osobní svobody kárný soud dlouhodobě hodnotí jako velmi závažná, neboť právo na osobní svobodu je jedno z nejdůležitějších základních práv (srovnej: rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 1. 6. 2020 č.j. 11 Kss 2/2020-88, dále např. rozhodnutí ze dne 10. 6. 2019 č.j. 11 Kss 1/2019-87, ze dne 27. 4. 2010 č.j. 12 Ksz 5/2009-74, ze dne 15. 9. 2014 č.j. 12 Ksz 6/2014-40, ze dne 14. 4. 2010 č.j. 13 Kss 9/2009-88, ze dne 5. 12. 2011 č.j. 11 Kss 7/2011-51, či ze dne 18. 3. 2015 č.j. 13 Kss 7/2014-33. V těchto a obdobných věcech jde typicky o případy nerespektování zákonné lhůty trestním soudcem či státním zástupcem.
58. V posuzované věci je však situace dle přesvědčení soudu poněkud odlišná. Pochybení, které žalobci kárná navrhovatelka vytkla, totiž spadá pod rozhodovací činnost soudce, neboť se v podstatné míře týká přisouzení konkrétní míry vypovídací hodnoty jednotlivým skutečnostem a jednotlivým důkazním prostředkům, a jejich souhrnnému zhodnocení. Jde tedy o myšlenkový postup, který je jádrou součástí rozhodovací činnosti soudce. Kárné postižení soudce za pochybení v procesním postupu při rozhodovací činnosti není principiálně vyloučeno, nicméně z judikatury kárných senátů Nejvyššího správního soudu vyplývá, že by mělo by jít o pochybení zjevné a významné. Dle Nejvyššího správního soudu lze soudce v rámci jeho rozhodovací činnosti kárně postihovat pouze

výjimečně, a to za opakovaná, mimořádně závažná pochybení (srovnej rozhodnutí č.j. 13 Kss 6/2019-367 - úprava protokolace, č.j. 16 Kss 1/2018–207 - vedení řízení ve prospěch žalobců, či č.j. 16 Kss 7/2017–223 - opakované nerespektování nadřízeného soudu).

59. Úvaha o tom, zda procesní postup žalobce v předmětné trestní věci je způsobilý založit kárnou odpovědnost a je postižitelný uložením kárného opatření, je dle názoru soudu za této situace nezbytná. V odůvodnění žalované však zcela abscentuje.
60. O okolnosti ad 2. soud uvážil takto. Žalovaná má za to, že dalším důvodem svědčícím o nenaplnění podmínky bezúhonnosti je skutečnost, že se žalobce v průběhu kárného řízení vzdal funkce soudce, čímž znemožnil jeho dokončení.
61. Městský soud je toho názoru, že k řádnému uplatnění posuzovaného argumentu je nutné, aby příčinná souvislost mezi zahájením kárného řízení a rezignací na funkci soudce nezůstala v rovině pravděpodobnosti. Naopak musí být jednoznačná. Tak tomu v posuzované věci není, neboť je zde mnoho okolností, které příčinnou souvislost zpochybňují. Dle obsahu kárného návrhu byl žalobce dne 19. 1. 2023 informován o případném podání kárného návrhu (viz bod 9 kárného návrhu), z čehož nelze usoudit na definitivní a neměnný postoj kárné navrhovatelky. Nelze z obsahu tohoto dokumentu spolehlivě dovodit, že žalobce věděl s jistotou, že kárný návrh bude podán. Dle obsahu rezignace žalobce na funkci soudce byl důvod rezignace jiný; rezignace nebyla odůvodněna probíhajícím kárným řízením. Ani z tohoto dokumentu tedy nelze učinit závěr o tom, že by se žalobce vzdal funkce soudce za účelem zabránění kárnému postihu. Ani z vyjádření žalobce ke kárnému návrhu jednoznačně nevyplývá, že by důvodem pro rezignaci na funkci soudce bylo právě zahájení kárného řízení, naopak žalobce ve vyjádření mimo jiné tvrdil, že rozhodnutí rezignovat učinil již před delší dobou a že o podání kárného návrhu ke dni podání rezignace dosud nevěděl (byť poněkud rozporně uváděl, že se pro rezignaci rozhodl s vědomím, že i kdyby kárný soud rozhodl v jeho prospěch, na situaci u okresního soudu by se nic nezměnilo). Příčinnou souvislost pak dle přesvědčení soudu nelze spolehlivě dovodit ani z časových okolností. Žalobci bylo sice dne 19. 1. 2023 sděleno, že bude případně podán kárný návrh, k tomu však došlo až téměř po půl roce dne 2. 6. 2023. Žalobce podal rezignaci dne 24. 6. 2023, a jak je uvedeno výše, svoji rezignaci probíhajícím kárným řízením neodůvodnil. Žalobce tvrdí, že o faktickém podání kárného návrhu se dozvěděl až dne 28. 6. 2023 prostřednictvím Nejvyššího správního soudu, k tomu žalovaná neučinila žádné zjištění, neboť neměla k dispozici kárný spis, ani nezjišťovala, například u kárné navrhovatelky, zda byl žalobce obeznámen s podáním kárného návrhu před 24. 6. 2023 jinou cestou. Kárné řízení pak nebylo zastaveno z důvodu zániku funkce soudce (ust. § 14 písm. b) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, ale z důvodu zpětvzetí kárného návrhu (ust. § 14 písm. a) téhož zákona).
62. Dle přesvědčení soudu je třeba, aby se žalovaná se všemi zmíněnými okolnostmi oslabujícími její závěr o příčinné souvislosti mezi podáním kárného návrhu na kárné postižení žalobce a žalobcovou rezignací na funkci soudce alespoň rámcově zabývala a zdůvodnila, proč dospěla k přesvědčení, že žalobce byl při rezignaci na funkci soudce veden snahou vyhnout se kárnému stíhání. To žalovaná ve svém zdůvodnění neučinila.
63. O okolnosti ad 3. uvážil soud takto. Žalovaná spatřuje nedostatek podmínky bezúhonnosti v absenci sebereflexe žalobce k pochybení při postupu v předmětné trestní věci.
64. Nedostatek sebereflexe je bezpochyby přítěžující okolností při ukládání trestu za kárné provinění (srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2023 č.j. 11 Kss 2/2022-334). Obecně rovněž může jít o okolnost, která je společně s dalšími okolnostmi způsobilá založit či zesílit pochybnost o bezúhonnosti osoby. Nejprve ovšem musí být postaveno na jisto, že zde je

závadné jednání dotčené osoby, a teprve v této souvislosti lze návazně hodnotit její postoj k pochybení, tedy zda svého jednání lituje, poučila se z něj, projevuje snahu o nápravu atp.

65. K posuzované věci je třeba uvést, že žalobce neuznal důvody, které předestřel Krajský soud v Ústí nad Labem – xxx jako důvody pro zrušení vydaného příkazu k zatčení a vzetí obžalovaného do vazby v předmětné trestní věci; žalobce měl za to, že jeho postup byl zcela v pořádku, úvahy, které ho k němu vedly, byly logické a v daný okamžik podložené, k vadnému zjištění skutkového stavu došlo chybou policie. Chybné závěry pak učinil naopak krajský soud. Žalobce dále neuznal důvody, v nichž spatřovala jeho kárnou odpovědnost kárná navrhovatelka, což je patrné z jeho vyjádření ze dne 26. 1. 2023 a rovněž z vyjádření ke kárnému návrhu ze dne 12. 7. 2023. Žalobce trval na řádném postupu při vydání příkazu k zatčení a vzetí obžalovaného do vazby k předmětné trestní věci, měl za to, že jak příslušný soudce krajského soudu, tak kárná navrhovatelka postupovali účelově proti němu.
66. K závěru o nedostatku sebereflexe žalobce je však dle názoru soudu třeba, aby žalovaná nejprve postavila na jisto, jaké konkrétní pochybení žalobci ohledně předmětné věci vlastně vytýká. K tomu bude dle přesvědčení soudu zapotřebí seznámit se minimálně s komplexním odůvodněním usnesení krajského soudu, jehož závěrům žalobce oponuje. Dokud žalovaná přesvědčivě nepodloží, že a jak konkrétně žalobce v předmětné trestní věci pochybil, jeví se soudu její úvaha o nedostatku sebereflexe jakožto důvodu pro nesplnění podmínky bezúhonnosti jako předčasná. Nadto, jak už bylo zmíněno výše, žalovaná tímto důvodem poprvé argumentovala až ve vyjádření k žalobě. Tím, že svoji vnitřní úvahu projevila navenek až v průběhu soudního řízení, oslabila přesvědčivost svého výkladu neurčitěho právního pojmu „bezúhonnost“ v předmětné věci.
67. Městský soud tedy shrnuje, že žalovaná nedostatečně odůvodnila, jaké konkrétní skutečnosti žalobci vlastně vytýká, a nedostatečně vysvětlila, že tyto skutečnosti u žalobce objektivně znamenají absenci občanské a mravní zachovalosti a že jsou způsobilé vyvolat pochybnosti o tom, že žalobce při výkonu advokacie se bude jako advokát chovat čestně a svědomitě.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

68. S ohledem na shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou a podle § 87 odst. 2 s. ř. s. rozhodl o tom, že zásah žalované je nezákonný, a uložil žalované, aby žalobcovu žádost o zápis do seznamu advokátů znovu posoudila. Přitom bude povinností žalované dostatečným a přezkoumatelným způsobem vyložit neurčitý právní pojem „bezúhonnost“, s řádným vyhodnocením veškerých konkrétních a rozhodných okolností týkajících se věci.
69. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v soudním poplatku zaplaceném z podané žaloby ve výši 2.000 Kč a dále v nákladech jeho právního zastoupení advokátem (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce tak má právo na náhradu nákladů za čtyři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, replika, účast na jednání před soudem) podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a za čtyři režijní paušály po 300 Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 13.600 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. června 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu